

Brief 22: Januari 2013

Beste Vrienden,

De feestdagen zijn voorbij, en alles was leuk. Voor mij was het deze keer bijzonder leuk omdat ik mijn nicht en petekind Roswyde Burgman op bezoek had met haar 13 jarige dochter Freya. Het was een bijzondere Kerstmis voor hen, zonder kou maar wel met een nachtelijk kerstspel van een paar uur in het kerkje van Nyalenda; een soort kampeer-vacantie bij Kizito om het nieuwe jaar in te luiden bij een kampvuur, kleine kikketjes op mijn achterdeur, gigantische kakkerlakken op mijn slaapkamer en een Victoriameer dat kilometers ver bedekt was met groene waterhyacinten (gelukkig lag er een nijlpaard vlak achter wat struiken). Begin januari heb ik ze met mijn autootje teruggebracht naar Nairobi, en ben ik weer teruggekomen met twee nieuwe bezoekers, Paul en Cora Snoeren, Mill Hill associates. Jan Smorenburg is inmiddels vertrokken. Hij heeft zich zo nuttig gemaakt dat hij gauw terug wil komen.

Iedereen is in de ban van de komende verkiezingen in maart. Men vreest een herhaling van de onlusten van 2008. Vorige week waren er de verkiezingen van de eerste fase: het benoemen van de kandidaten. Allerlei dingen gingen fout. Op sommige plaatsen kwamen de stembiljetten twaalf uur te laat of helemaal niet, er werd hier en daar gevochten vanwege de chaotische toestanden, er viel een dode in Kisumu omdat een kandidaat geld aan het uitdelen was en belangstellenden daardoor geen oog meer hadden voor het verkeer. En na afloop werden hier op verschillende plaatsen weer autobanden in brand gestoken bij wijze van protest. Toch geloven velen dat de schrik van 2008 er zo diep in zit dat deze angst wel eens een vorm van wijsheid zou kunnen blijken te zijn.

Er gebeuren soms onverwachte dingen. Elke dinsdag komt een vriend van me, Luke genaamd, hier om wat schoon te maken en boodschappen voor me te doen. Bij zijn terugkeer van de winkels kwam hij eergisteren een andere vriend, Paul, tegen bij de poort van het State House, 200 meter hier vandaan. Ze groetten elkaar en kletsten even wat. Toen kwam er plotseling een soldaat uit de poort, nam hen mee naar binnen en vertelde hun dat ze gearresteerd waren. Ze protesteerden dat ze helemaal niets kwaads hadden gedaan en dat nog wel op de openbare weg. De soldaat zei dat het verboden was om langer dan twee minuten op die plek te praten, en dat ze nu een boete van 2000 shilling moesten betalen (een 20 Euro). Toen ze zwoeren dat ze zoveel geld niet hadden werden ze uiteindelijk losgelaten voor 200 shilling (een 2 Euro). Daarop arresteerde de soldaat de eerstvolgende voorbijgangers. Volgens de soldaat was deze wet te vinden op een groot bord bij de poort; ik durf er niet te gaan kijken, want het lezen daarvan zou me wel eens langer dan 2 minuten kunnen gaan duren. Maar waar ik dan echt nijdig van word is dat mijn vrienden Luke en Paul daar geen werk van maken, en dit soort belachelijke plunder-stunts rustig over zich heen laten komen.

Met mij gaat het goed; ik word maar langzaam ouder. Elke drie maand ga ik voor controle naar de neuroloog in Nairobi. De laatste keer dat ik hem zag zei ik: "Dokter, mijn gewrichten worden wel aldoor stijver." Hij zei: "Ja, zo gaat dat bij ons allemaal." Prima dokter dus, en het kost maar 3000 shilling (een 30 Euro), plus natuurlijk de benzine op en neer naar Nairobi. De eerste honderd kilometer van de weg naar Nairobi is nu onder constructie o.l.v. Chinezen. Het wordt een grote verkeersweg.

Heel veel groeten en tot gauw. Hopelijk gaat deze brief snel weg, want ik zit al een week zonder internet-verbinding.

Hans